

PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
W LUBLINIE

20-074 Lublin, ul. Spokojna 9a
Tel. (0-81) 532-35-31, 532-54-48, Tel/Fax (0-81) 532-08-26
E-mail: lublin@uokik.gov.pl

Lublin, dnia października 2003 r.

RLU – 61 – 53/03/PZ

Decyzja RLU Nr 31/2003

Na podstawie art. 23c ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2003 r. Nr 86 poz. 804) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2002 r. Nr 18 poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu,

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „H.-S.” z siedzibą w Ś., polegające na stosowaniu postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez stosowanie w regulaminie pralni zapisu „Za szkody wynikłe z winy zakładu ponosimy odpowiedzialność finansową do pięciokrotnej wartości usługi, lub w oparciu o opinię biegłego rzeczoznawcy”, co jest naruszeniem art. 23a ust. 2 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,

oraz nakazuje zaniechanie jej stosowania.

Uzasadnienie

W związku z informacjami telefonicznymi od konsumentów dotyczącymi zachowań przedsiębiorców świadczących usługi pralnicze, w dniach od 5 czerwca 2003 r. do 22 lipca 2003 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadził postępowanie wyjaśniające w celu wstępnego ustalenia, czy miało miejsce naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W toku postępowania zbadano lubelski rynek usług pralniczych, w szczególności poddano analizie wzorce umów stosowane w stosunkach z konsumentami.

W toku postępowania wyjaśniającego otrzymano regulamin pralni stosowany przez „H-S” Sp. z o.o. w Ś, zwaną dalej Spółką, świadcząca usługi pralnicze. W wyniku analizy regulaminu zakwestionowano pkt 4 tegoż regulaminu, w brzmieniu „Za szkody wynikłe z winy zakładu ponosimy odpowiedzialność finansową do pięciokrotnej wartości usługi, lub w oparciu o opinię biegłego rzeczoznawcy”, którego stosowanie przy zawieraniu umów z konsumentami stanowiło naruszenie art. 23a ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegające na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego.

W związku z powyższym, postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2003 r. RLU – 61 – 53/03/PZ w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczęto wobec Spółki postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W piśmie z dnia 25 sierpnia 2003 r. Spółka ustosunkowała się do zarzutu wskazanego w postanowieniu o wszczęciu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, informując o zmianie treści zakwestionowanego zapisu, który otrzymał brzmienie: „Za szkody wynikłe z winy zakładu ponosimy odpowiedzialność finansową. Odszkodowanie jest wypłacane poprzez ubezpieczyciela (PZU S.A.).”

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów dnia 19 marca 2003 r. w sprawie XVII Amc 55/02 uznał, że postanowienie wzorca umowy – regulaminu świadczenia usług dla ludności w Pralni Ekologicznej „BETTY CLEAN” w Krakowie o treści: „Za rzeczy zaginione

lub zniszczone z winy Zakładu, odpowiada on w wysokości 10-cio krotnej wartości tejże usługi” stanowi niedozwolone postanowienie umowne. Postanowienie to zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego.

W świetle art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2003 r. Nr 86 poz. 804) przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Z kolei art. 23a ust. 2 tejże ustawy stanowi, że za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego.

Zakwestionowane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów postanowienie regulaminu pralni stanowiącego integralną część umowy zawieranej z konsumentami przy świadczeniu usług pralniczych przez Spółkę, o treści: „Za szkody wynikłe z winy zakładu ponosimy odpowiedzialność finansową do pięciokrotnej wartości usługi, lub w oparciu o opinię biegłego rzeczoznawcy” jest tożsame w skutkach z cytowanym wyżej postanowieniem umownym uznanym za niedozwolone i wpisanym do rejestru postanowień umownych uznanych za niedozwolone na mocy orzeczenia Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Zakwestionowane postanowienie wypełnia znamiona postanowienia uznanego za niedozwolone, ustalając z góry maksymalną wysokość odszkodowania dla konsumenta, w całkowitym oderwaniu od rzeczywistej wartości szkody poniesionej z winy zakładu świadczącego usługę.

Należy zauważyć, iż postanowienie regulaminu pralni stosowane przez Spółkę jest jeszcze bardziej restrykcyjne i niekorzystne dla konsumenta od uznanego za niedozwolone i wpisanego do rejestru postanowienia. Postanowienie wpisane do rejestru mówi o odpowiedzialności w wysokości do dziesięciokrotnej wartości usługi, natomiast postanowienie regulaminu pralni, którego stosowanie przez Spółkę jest przedmiotem niniejszej Decyzji, ogranicza odpowiedzialność wykonawcy usługi – Spółki – do pięciokrotnej wartości usługi. Bez znaczenia jest tu możliwość rozszerzenia odpowiedzialności wykonawcy usługi w oparciu o opinię biegłego rzeczoznawcy, co w rzeczywistości może być dla konsumenta nadmiernie uciążliwe i narażać go na dodatkowe koszty. Z powyższych względów, w opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwestionowane postanowienie jest niekorzystne dla konsumentów i powinno zostać wyeliminowane z obrotu gospodarczego.

W tym przypadku nie ma większego znaczenia fakt, że Spółka zaniechała stosowania niedozwolonego postanowienia umownego po wszczęciu postępowania przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

i zmieniła zakwestionowane postanowienie regulaminu pralni. Istotne jest tutaj, iż stwierdzono fakt naruszenia przez Spółkę art. 23a ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zaś w świetle art. 23c ust. 1 tej ustawy Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów nakazuje zaniechanie jej stosowania.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji niniejszej Decyzji.

Od niniejszej Decyzji, na podstawie art. 78 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przysługuje stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Lublinie, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia Decyzji.

Z upoważnienia Prezesa UOKiK decyzję podpisała Dyrektor Delegatury UOKiK w Lublinie Ewa Wiszniowska.